

עין אליהו

ל**בניה**. הכוונה בזה הוא לדעתי על פי מה דאמרינן בשבת סוף פ' מי שהחשיך (קנו, ב) דאמיה דרב נחמן בר יצחק אמרי לה כלדאי בריך גנבא הוה לא שבקתיה גלויי רישיה אמרה לי כסי רישיך כי היכי דתהוי עלך אימתא דשמיא. אלמא דהרגילה אותו בהיותו נער שיהי' אימתא דשמיא, ואמרו על ר' יהושע אשרי יולדתו. ומבואר בירושלמי (ספ"ב דיבמות) דאמו היתה מולכת עריסתו בבית המדרש, ר"ל אף שהי' קטן היתה ממשכת עליו הקדושה, וא"כ להיפך היכא דבילדותו לא תחנך אותו ביראת ה' גם לעת זקנותו לא יהי' ירא וכדכתיב חנוך לנער על פי דרכו גם כי יזקין לא יסור ממנו. והנה אם לא תהי' לאדם יראה אזי הקבר יותר טוב לפניו וכמו שאמר דוד (כתהלים ק"מ) וראה אם דרך עוצב בי ונחני בדרך עולם וכפי' רש"י דדוד ביקש אם הולך בדרך עצב ינחנו ה' בדרך עולם ר"ל שימות וילך מזה העולם, ולכן אמר תקברינן חובה לבניה ר"ל כשתעשה כך ותקיף אותם וא"כ אינה מרגלת את בניה מנעוריהם במצוות ה' הלא תגרום שתקבר אותם אם לא יהיו יראי אלהים.

אגרא דפרקא סוף הספר אות א'

(א) [שגג] **בגמרא** ר"ה [יז:] י"י י"י אני הוא קודם שיחטא האדם ואני הוא לאחר שיחטא האדם ויעשה תשובה. לא נודע רמיזת הכתוב לזה, וגם למה הוצרך להשמיענו שהשי"ת מתנהג ברחמים עם האדם קודם שיחטא, עיקר החידוש הוא לאחר שיחטא ויעשה תשובה. והנראה דהנה ידוע י"ג מדות של רחמים הם נגד י"ג תיקוני דיקנא קדישא, ולזה נצטוינו שלא לגלח הזקן^ל, והבי' שמות הוי"ה הקודמים, הם מרמזים לפיאות שנצטוינו שלא להשחית, והנה יש להתבונן מפני מה פאות הזקן אי אפשר לקיים בימי הקטנות משא"כ פאות הראש, וגם הגדול מצווה שלא להקיף פאות קטן. ונראה דזה הוא דרשת חז"ל, דהפאות הראש נוהגין גם בקטנות קודם שיחטא האדם כי אינו בן מצוה, להורות שגם המצות שהאדם עושה בקטנות כשהוא קטן, הגם שאינו בן מצוה וסד"א דהוי כמעשה קוף בעלמא, קמ"ל אני י"י קודם שיחטא וכו', היינו קודם שהגיע לכלל חטא, אני וכו' ויעשה תשובה, ומהא דרשו לה חז"ל מדחזינן דמצות הפיאות הם גם בקטנות^{לא}.

דברי אליהו

וא"כ זה הלכה מה שאנו פוסקין ביו"ד ס"ק קפ"א המקיף את הקטן חייב גילה לנו התנא הגדול רשב"י ז"ל בזה"ק הסוד של הה' שזה כנגד פאות הראש של קטן זכה לזה שכל בני ישראל הולכין לקיים המצוה על הציון שלו בשמחה ביום ליג בעומר לגלח הקטנים להודות להשי"ת ברקודים כשמחת תורה והמש"י. ואני העני והדל

